

Elämä kirotulla planeetalla

Hänet oli jätetty yksin, ypöyksin. Pieni tyttö raukka oli hylätty haisevan kaatopaikan viereen kylmänä talviyönä. Mädäntynyt ruuantuoksu oli tarttunut hänen kellertävään, repeytyneeseen vaateriepuun, liesikö hän edes olla elossa tässä pakkasessa. Rotat kävelivät hänen jaloissaan. Ne odottivat, että ehkä muutaman päivän päästä tytön liha olisi tarpeeksi pehmeää syötäväksi.

Näky oli tyypillinen kaupungissa, jossa ei juurikaan toisista välitetty – mutta minä välitin, jonkun täytyi välittää. En voinut jättää tyttöä siihen kuolemaan ja mädäntymään rottien ravinnoksi. Halusin auttaa häntä, jos hän vain olisi elossa. Astuin askeleen lähemmäs ja katsoin tyttöä. Hän oli vakavasti loukkaantunut: käsivarret mustelmia täynnä, polvet ruvilla ja yhä verta vuotavina. Hädin tuskin hän hengitti. Hädin rotat pois ja nostin kevyen tytön käsivarsilleni, enkä välittänyt, vaikka vaatteeni tahrautui verellä. Kannoin tytön kotiini.

Tyttö oli yhä tajuton, kun olin saanut puhdistettua ja sidottua hänen haavansa. Se ei kuitenkaan taannut selviytymistä, sillä häntä riivasi korkea kuume. Oli melko varmaa, että sen oli aiheuttanut infektiolehdus. Mikrobi oli tunkeutunut tytön elimistöön ja alkanut kuluttaa isäntäänsä. Tyttö tarvitsisi kiireesti antibiootteja.

Mutta miksi tyttö oli joutunut näin pahaan tilaan? Minulla oli vahva epäily. Ihmisten keskuudessa oli levinnyt rutto. Rutto, joka sai aikaan DNA-rakenteen muutoksen. Pandemia oli alkanut levitä 20 vuotta sitten tietämättömästä syystä, tai ainakaan sen todellisesta syystä ei julkisesti puhuttu. Sanottiin, että sodassa oli käytetty kielloista huolimatta biologista asetta ja sen seurauksena influenssavirus oli kehittynyt nykyiseen muotoonsa. Viruksesta tiedettiin, että se vaikutti ihmisen ”alipersoonaan”, tiedostamattomaan ja osaksi egolla suojattuun osaan. Tämä johti ihmisen itsehillinnän murtumiseen ja lopulta teki sairastuneesta väkivaltaisen ja itsetuhoisen olennon, joka saattoi tappaa hetken mielijohdeesta.

Harva tervejärkinen pystyi nielemään nykyistä todellisuutta, mutta minä pystyin. Olin kokenut ihmismielen järkkymisen lähisuvussa, joten tiesin viruksessa olevan perää.

Jopa ihmiset, joiden kuvittelin olevan henkisesti vakaita ja vahvoja, olivat sortuneet tämän taudin iskettyä.

Annoin tytön levätä. Nyt hän saisi parannella haavojaan rauhassa, mutta pelkäsin, etteivät hänen sisäiset arpensa koskaan paranisi. Aika näyttäisi lopputuloksen, jota tällä tytöllä ei ollut, ellen löytäisi hänelle lääkettä. Minun täytyi löytää antibiootteja.

Päätin etsiä apteekkia, josta lääkkeitä ei olisi viety tuhoa kylvävien jengien toimesta. Tiesin lähellä olevan ostoskeskuksen yhteydessä olevan yksi apteekki. Tiesin sen myös olevan Demoni Hornan, ydinaluetta terrorisoivan jengin, alueella. Siitä huolimatta säälin tyttö parkaa sen verran, että toivoin hänen parantuvan. Mielestäni riski oli sen arvoinen.

Kuljin ripein askelin kohti ydinkeskustaa. Mitä nopeammin pääsisin sektorilta pois, sen parempi. Tiheä sumu oli muodostunut peittämään näkyvyyttä, mikä saattoi olla suojelusenkelini aikaansaannosta. Vaikka ilmiö oli hyvin yleinen, niin talvella sumua ilmeni harvemmin. Usvan turvin pystyisin helposti piiloutumaan, mikäli kuulisin Demoni Hornan ajoneuvojen lähestyvän. He eivät pelänneet tulla huomatuksi, mutta minä pelkäsin tulla heidän huomattavaksi. Onnekseni en kuullut yhdenkään ajoneuvon ääntä, vaan saavuin määränpäähänäi, suuren ostoskeskuksen sisätiloihin, ongelmitta.

Ympäristöstä päätellen ainakin paikallinen suurtavaratalo oli ryövätty. Lasinsirpaleita maassa, hyllyt tyhjinä ja osa nurin kaadettuina. Seinät oli tuhrittu spraymaalilla. Sentään infotaulu oli säilynyt luettavana. Etsin infotaulusta apteekin sijainnin, joka näytti löytyvän rakennuksen ylimmästä kerroksesta. Suuntasin sinne.

Kummallista, kun en ollut kuullut tai nähnyt ketään, vaan saapunut apteekkiin ongelmitta. Oliko Demoni Horna hylännyt alueen? Apteekki vaikutti säilyneen hyvässä kunnossa. Minulla ei ollut ongelmia löytää tytölle antibiootteja. Päiväyskin oli voimassa.

Juuri kun olin aikeissa lähteä, kiinnitin huomioni apteekin pöydällä olevaan kannettavaan. Se oli jätetty päälle. Katsoin ruutua. Mitä tämä oli? Joku oli kirjoittanut C++-koodia. Rullasin hiirellä ohjelman alkuun löytäkseni selityksen, mitä ohjelmalla tehtiin. Kommentteihin oli kirjoitettu, että ohjelman nimi oli Jumalan surmaaja. Lisäksi oli sepustettu jotain todella outoa siitä, että Jumala oli luonut kaikki planeetat omaksi

kuvakseen. Planeetoiden sydämeen, eli Maan sisempään ytimeen, oli säilötty pala Jumalan olemusta, ja se Jumalan luonteenpiirre, joka vallitsi, vaikutti eniten ihmisiin ja teki heistä sen kaltaisia. Teksti oli todella sekavaa. Päätin palata tytön luokse, mutta mies oli ilmestynyt huomaamatta huoneeseen. Hän piteli kädessään puoliautomaattista, alkujaan 1980-luvulla valmistettua Desert Eaglea.

”Piditkö koodista?” silmälasipäinen, heikkorakenteinen mies kysyi minulta. Mykkänä en pystynyt vastaamaan hänelle. Onnekseni hän vaikutti olevan siinä määrin järjissään, että ymmärsi rajallisuuteni. Koska hän näki pelokkaan katseen silmissäni, poisti hän lippaan aseestaan ja pisti aseensa vyölleen.

”Onneksesi suurin osa Demoni Hornasta on hankkimassa ruokaa. Mutta älä pelkää, en satuta sinua”, hän vakuutti, jotta tuntisin oloni turvalliseksi. Luotin häneen.

”Vaikutit olevan kiinnostunut koodistani. Anna, kun kerron, mitä sillä tehdään.” Paras keksimäni vaihtoehto oli kuunnella häntä.

”Tiesitkö, että jokaisen planeetan uumenissa uinuu jumala, ja jokaisessa meissä on pala häntä? Koska olemme osa jumalaa, on meillä samanlainen luonne kuin planeettamme jumalalla.” Jotain tällaista selitettiin ohjelman kommentteissakin.

”Valitettavasti jumalassamme korostuu Jumalan paha puoli. Siksi ihmiset ovat pahoja ja sairaudet sekä katastrofit vaivaavat meitä. Toisin sanoen tulevaisuutemme on kirottu.” Hän puhui kuin hän todella uskoisi sanojaan. ”Mutta älä huoli, kun saan koodini valmiiksi, surmaan planeettamme jumalan, ja kaikki voivat elää paratiisissa.” Toisin kuin aluksi kuvittelin, ei tämä mieskään ollut enemmän järjissään kuin muut Demoni Hornan jäsenet. Pidin häntä suorastaan hulluna. En kuitenkaan aikonut sanoa mielipidettäni ääneen. Ehkä hän oli sairastunut influenssavirukseen. Toivottavasti se ei tarttuisi minuun.

”Sinun kannattaa mennä. Ystäväni, Demoni Horna, saattaa pian palata.” Hän oli oikeassa. Minun oli paras poistua, olinhan jo löytänyt etsimäni.

Olin päässyt rakennuksesta ulos, kun kuulin moottoriajoneuvojen äänen. Päätin pikaisesti juosta niin kauas kuin pystyisin, ettei Demoni Horna löytäisi minua kotinurkiltaan. Ehdin muutaman sadan metrin päähän, kun he olivat saapuneet ostoskeskuksen luokse. Moottorin hurina loppui siihen. Huokaisin helpotuksesta.

Valitettavasti ajoneuvot käynnistyivät pian uudelleen. Demoni Hornan oli täytynyt huomata jalanjälkeni lumessa.

Maa oli niin liukas, että lensin nurin. Kömmin äkkiä ylös ja jatkoin matkaani. Minun täytyi löytää rakennus, johon voisin piiloutua, sillä jalanjäljet lumessa paljastaisivat varmasti olinpaikkani. Moottorien ääni voimistui. He olivat lähellä.

Vilkaisin taakseni ja huomasin maastoauton ja moottoripyörät. Moottoripyöriin asetetut mustapohjaiset liput, joiden keskellä oli punavärisen demonin kuva, liehuivat tuulessa. Mikäli halusin selviytyä demonien kynsistä, oli minun pakko ehtiä edessä olevaan supermarketiin.

Kuvittelin kaupan hylätyksi, mutta näin ihmisiä liikkuvan piha-alueella, tavallisia ostoksilla käyviä ihmisiä. Jos kerran näin iso kauppa pystyi toimimaan alueella, täytyi sen maksaa Demoni Hornalle suojelurahaa. Juoksin sisälle markettiin, valitettavasti minua jahdanneet näkivät tämän ja todennäköisesti pystyisivät tunnistamaan kasvoni. He hylkäsivät ajoneuvonsa marketin eteen ja ryntäsivät perääni metsästyskiväärein.

Juoksin sisäänkäyntiportista kaupan puolelle. Jahtaajani huomasivat tämän. Väki kauhistui nähdessään miehillä olevat aseet. Asiakkaat huusivat kirkuen ja yrittivät päästä ulos rakennuksesta, kassatyöntekijät poistuivat työpisteiltään kiireen vilkkaa.

Pian marketti oli tyhjentynyt. Annoin hengitykseni tasaantua. Askelia ei kuulunut, mutta olin varma, että Demoni Horna etsi minua. Lähestyin hätäuloskäyntiä varovasti.

Päästyäni lähelle hätäuloskäyntiä huomasin, että sitä vahdittiin. Todennäköisesti muutkin uloskäynnit olivat tukittu.

Piilouduin vieressä olevan hyllyn taakse miettimään selviytymismahdollisuuksiani. Minua kauhistutti ajatus joutua Demoni Hornan käsiin, sillä olin kuullut heidän syövän kiinnisaadut ihmiset elävinä. En tiedä, miksi he tekivät jotain niin hirveää toiselle ihmisolennolle. Miten he edes pystyivät tekemään sellaista? Toisaalta monet Demoni Hornan riveihin ajautuneet sairastivat aggressiiviseksi tekevää influenssavirusta. Ei ollut edes ihme, että jäsenet surmasivat toisiaan omaksi nautinnokseen. Näiltä olennoilta puuttui ihmisyyys. Jos joutuisin heidän käsiinsä, mieluummin surmaisin itseni, mutta tiesin, ettei itsemurhan tehneillä ollut sijaa taivaassa, ja minä ehdottomasti halusin kertoa Jumalalle maanpäällisestä helvetistä.

Silloin kuulin laukauksen ja toisen. Kuulosti siltä, että laukausten vaihto kahden osapuolen välillä oli alkanut. Eikö tämä ollutkaan Demoni Hornan aluetta?

Hätäuloskäyntiä vartioiva mies ryntäsi välittömästi laukausten suuntaan. Hyödynsin tilanteen ja poistuin rakennuksesta.

Olin viimein selviytynyt yhtenä kappaleena kotiin. Tarkastin välittömästi tytön tilan. Hän näytti olevan tajuissaan, mutta yhä erittäin heikossa kunnossa. Hän katsoi minua kysyvästi. Revin antibioottipaketin auki ja ojensin hänelle yhden pillerin, jonka hän nieli kiitollisena.

”Kiitos!” tyttö sanoi minulle. Vain se pieni sana riitti saamaan minut liikuttuneeksi. Poskipieliäni pitkin virtasi kyyneleet, ilon kyyneleet. Ajattelin hetken, että ehkäpä uuden sukupolven myötä tässä maailmassa olisi toivoa. Ajatukseni myötä vaivuin syvään uneen. Päivässä oli ollut enemmän kuin tarpeeksi jännitystä.

Kun heräsin, oli tyttö valveilla. Hän näytti kokeneen ihmeperantumisen, mikä ei voinut olla tässä maailmassa mahdollista. Tytöllä ei enää ollut kuumetta. Hän hymyili minulle. Ihan kuin maailma olisi tyystin muuttunut. En tiedä miksi mieleeni tuli lause: ”Kun saan koodini valmiiksi.” Joko hän oli suorittanut ohjelmansa? Voisiko yksi tietokoneohjelma todella muuttaa koko maailman täysin toisenlaiseksi?